SENTINELA

ANUL IV, Nr. 50
12 Decemvrie 1943

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 – Bucureşti
TELEFON: 3.96.62.

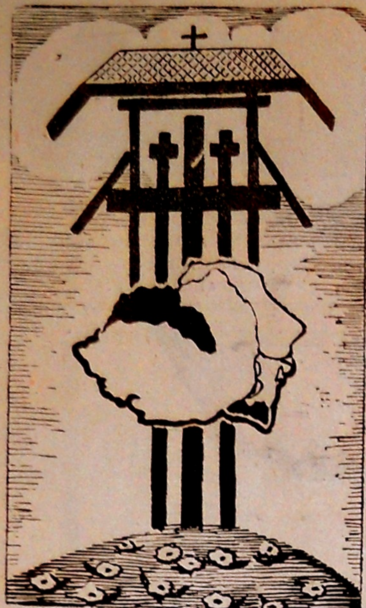

LA KERCI ROMÂNII AU ARUNCAT PE BOLŞEVICI ÎN MARE

„Trupele române au atacat zilele trecute capul de pod dela Sud de Kerci ajungând până la coastă", — aşa glăsueşte ultimul comunicat al Înaltului Comandament German. S'au dat lupte crunte dar, în faţa avântului viforos al flăcăilor noştri, bolşevicii, deşi au opus o înverşunată rezistenţă, au fost siliţi să dea înapoi. În urma pierderilor mari în oameni şi material, duşmanul n'a mai îndrăznit să-şi continue atacurile.

Iată noui dovezi de vitejie românească pe care aliaţii noştri germani, în mod nepărtinitor, ţin să le aducă la cunoştinţa lumii întregi. Astăzi, după mai bine de doi ani de lupte şi izbânzi în Crimeea, ostaşii M. S. Regelui Mihai I şi ai gloriosului Mareşal Ion Antonescu, arată aceeaşi vigoare neslăbită în lupta pentru Patrie, pentru Cruce şi pentru Europa.

„SENTINELA,

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Bustul poetului Octavian Goga

Duminică, 5 Decemvrie, s-a făcut în Transilvania, la Târnăveni, desvelirea bustului marelui cărturar și luptător naționalist Octavian Goga.

La solemnitate a participat o mare mulțime formată din intelectualii satelor, vechi luptători pentru Unitatea Națională și câteva mii de țărani.

Cu acest prilej, d-l Ion Marinescu, ministrul justiției, a citit următoarea scrisoare a Domnului Mareșal, Conducător al Statului:

Mulțumesc călduros Despărțământului Târnăveni al „Astrei" pentru invitația ce mi-a făcut de a participa la desvelirea bustului în bronz al poetului și luptătorului Octavian Goga.

Regretând de a nu putea răspunde cu prezența mea la această solemnitate, vă rog să tălmăciți românilor Târnăveni sentimentele mele de recunăscătoare și pioasă cinstire a memoriei aceluia care a fost una din expresiile cele mai curate și mai înalte ale credinței în viitorul românesc și ale luptei pentru închegarea deplinei unității de simțirea Neamului.

Poet, luptător și bărbat politic, întemeiat pe puterile creatoare ale ideii naționale și ale credinței creștine, Octavian Goga a slujit în tot cursul sbuciumatei sale vieți acelorași idealuri ale unității măririi și veșniciei Neamului, într'o Românie pe care a vrut-o liberă, dreaptă și nedespărțită, o Românie a Românilor, a tuturor Românilor și numai a Românilor.

Mormântul lui dela Ciucea, care datorită păcatelor și greșelilor împotriva cărora a luptat din răsputeri, a rămas dincolo de vremelnicia unor hotare care nu sunt nici ale dreptății și nici ale sufletului românesc, este azi altar de credință ziditoare a acestei îndelung așteptate Românii, pentru împlinirea căreia trăim și murim.

Iar în lupta pentru deplina împlinire a ceea ce avem de împlinit, bustul lui Octavian Goga, desvelit azi la Târnăveni, este o poruncă turnată în bronz.

Frontierele țărilor europene și pretențiile sovietice

Nici nu s'a terminat războiul și posturile de radio sovietice au început să vânture pretențiile lor teritoriale imperialiste. Astfel, postul de radio Moscova, într'una din emisiunile făcute mai nopțile trecute, a declarat că adevăratele frontiere ale U. R. S. S. sunt acelea din anul 1940 — nu cele din 1939, deci România fără Basarabia și Bucovina.

După terminarea primului războiu mondial — în baza principiului liberei hotărîri a popoarelor — Statele europene și-au fixat hotarele în granițele lor firești.

Apar astfel pe hărți, o seamă de țări care își au baza existenței lor în realitățile fizice, economice, etnice și politice ale regiunilor respective. La granița de apus a Rusiei se eliberează de sub jugul de veacuri al acesteia o seamă de țări și provincii: Finlanda, Estonia, Letonia, Lituania, Polonia și Basarabia care se alipea României care își reclamă dreptul la vieață.

Dar nu au trecut decât abia 20 ani și Sovietele își arată din nou pretențiunile lor teritoriale asupra unor ținuturi care nu au nimic comun cu Rusia decât nenorocul de a fi vecine.

Incă din 1939, Sovietele și-au arătat pofta de a ataca Europa, fie prin acțiuni izolate, fie prin folosirea situațiunilor militare foarte încordate din acea vreme.

1. Primul pas este făcut în Septemvrie 1939. Trupele sovietice au intrat în Polonia de Est. La 22 Septemvrie 1939 se stabilește o linie de demarcație între zonele de interese germane și sovietice.

2. In iarna anului 1939/940, bolșevicii pătrund în Finlanda și după un războiu crâncen răpesc acesteia, la 13 Martie 1940, părți însemnate din trupul ei.

3. La 28 Iunie 1940, sub presiunea amenințărilor sovietice, România este silită să cedeze Basarabia și Bucovina de Nord.

4. La 3 August 1940, Lituania este încorporată în Uniunea Sovietică.

5. La 5 și 7 August 1940, urmează încorporarea Letoniei și Estoniei.

Toate acestea formau baza defensivei sovietice contra Europei. Așezarea noastră în această regiune ne-a impus și o funcțiune europeană. In cursul istoriei, România a apărat cu propria ei independență drumurile invaziei rusești înspre Vestul și Sudul Europei. România nu a dorit niciodată să tulbure relațiunile ei cu Rusia pentru vreo cauză care ar fi depășit interesele noastre proprii. Profund pacifică, victimă, în cursul istoriei ei dureroase a năvălirilor și prădăciunilor străine, trebuind să lupte și să se jertfească pentru ca să-și păstreze ființa ei națională. România nu a avut poftă de cuceriri, dar a arătat totdeauna voința mândră de a se apăra și hotărîrea de a-și înmănunchia copiii duși în robie străină.

România a învățat, din această istorie, să nu se desperere, să sufere loviturile nedrepte fără să-și trădeze destinul, să pregătească în liniște și hotărîre recâștigarea drepturilor ei încălcate. Acolo unde luptă trupele românești azi, nu există decât o credință: acea că pământul Basarabiei și al Bucovinei ne fusese smuls în chip brutal, fără nici un fel de îndreptățire, și că un întreg trecut istoric ne obligă să ducem această luptă de desrobire a Basarabiei.

Așezarea noastră la marginea dintre Europa adevărată și întinsurile nesfârșite ale Rusiei, a făcut ca dela 1812 frontiera dintre România și Rusia să nu se bucure de o stabilitate. De câte ori Rusia a fost mai tare a trecut Nistrul, răpindu-ne Basarabia și de câte ori Europa era mai tare, Rusia a fost împinsă peste Nistru.

In 1812, Rusia ne-a smuls Basarabia. Nu destul de slabă la 1856, ea înapoiază după bătălia dela Sevastopol, trei din județele Basarabiei, pentru ca după 1877, în congresul dela Berlin să ne ia din nou cele trei județe retrocedate.

Alipirea Basarabiei în 1919 reprezenta din nou un moment de slăbiciune rusească față de Europa, iar în 1940 Basarabia și Bucovina sunt duse iarăși în pustiul robiei bolșevice, din care războiul sfânt de azi le-a redat libertatea.

In tot acest joc al istoriei — între Europa și Rusia — România a fost prezentă la această tragedie jucată pe seama noastră.

Pe frontiera răsăriteană s'a găsit neamul nostru încordat încontinuu, de aici ne-au venit cele mai grele amenințări. Din acelaș răsărit ne pândește astăzi o nouă amenințare. Bolșevicii vor să se târguiască asupra hotarelor țării noastre. Ei trasează linii noi, hotare improvizate prin care fășii din țara noastră ar trebui să treacă sub stăpânirea lor.

Granița noastră dela răsărit nu poate fi asigurată decât prin doborîrea la pământ a Rusiei Sovietice, dușmanul permanent al nostru, în care scop va trebui să continuăm lupta cu dârzenie, cu toate forțele de care dispune acest neam și cu toate jertfele ce ni se vor cere.

Sădită în partea de Sud și Răsărit a continentului nostru de însăși destinul ei, România, santinela de Sud și Răsărit a civilizației și culturii europene, este astăzi mai mult ca oricând cel mai înaintat paznic al ordinei creștine și liniștei continentului european.

Sublt. rez. P. COTEȚ

Iureșul cruciaților

Tunul trage hohotind,
Iar din țeavă se desprind
Proectile, chiuind,
Care prin văzduh străbat
Spre păgânul cel spurcat.
Limbi de flăcări se ridică,
Zarea neagră o despică,
Iar flăcăii năvălesc
Cu avântul românesc
Și prin cruntă vijelie
Tae drum de vitejie.
Peste câmpul de bătae
Arde crudă vălvătae,
Fulgeră cu foc și pară,
Insă dragostea de țară
E din ce în ce mai tare,
Ca o dârză'ncurajare.

Valea geme, urlă, cântă,
Flăcăoanii se avântă.
Sângele tot mai fierbinte
Poruncește „Inainte".
Iureșul oștirii crește
Și victoria sporește,
Căci românii merg mereu
Cu credință'n Dumnezeu
Și duc steagul tricolor,
Mândru și strălucitor,
Spre'nălțări de viitor.

Plot. adm. THEODOR D. CARAMAN

Amulete...

La toate automobilele vedem, agățat în față câte o figură: păpușe, cățeluș, maimuță... Șoferii le pun și le socotesc purtătoare de noroc, și mai ales, păzitoare de nenorociri.

Acestea se numesc amulete.

Alteori, în loc de astfel de figuri, se așează câte o iconiță frumoasă: Maica Domnului, Sf. Nicolae sau alt sfânt.

Multe companii, baterii, regimente, avioane, țin pe lângă ele câte un animal, ca purtător de noroc: câte un cățeluș, pisică, berbec, sau chiar cămilă, luată de prin depărtatele stepe ale Rusiei.

La soldați, vedem lucruri mai vrednice de amintit: ei poartă la gât câte o cruciuliță sau țin cusute în haină câte o iconiță sau nu se despărțesc de „Cărticica de rugăciuni", „Noul Testament" sau „Visul Maicii Domnului".

Pe acestea le citesc cu pietate în timp de răgaz; cruciulițele le sărută cu credință; iconițele le scot și se roagă în fața lor.

Dacă obiectele de care am vorbit la început, adică amuletele, nu au nimic religios în ele, în schimb iconițele și cruciulițele sunt lucruri sfințite și sfințitoare.

Ele sunt semne de credință, ne înalță sufletul și ne amintesc într'una de datoria ce avem de a ne închina și a ne ruga lui Dumnezeu.

Ele nu sunt amulete; — ele sunt lucruri sfințite și provocatoare de sfințenie.

Cărticelele de rugăciuni sau Noul Testament și alte broșurele religioase, ne îndrumează și mai mult în viața creștină, ne călăuzesc la rugăciune și la viețuire creștinească.

Episcopia Armatei a împărțit și împărțește prin preoții militari sute de mii de cruciulițe și sute de mii de cărticele de rugăciuni ostașilor noștri din regimentele de pe front, din spitale și din cazărmi.

Sfătuim dar pe iubiții noștri ostași să caute a purta totdeauna asupra lor câte o cruciuliță sau iconiță mică de tot, pe care să o păstreze la loc mai ferit și zilnic să-și amintească cu credință de puterea ei; iar cei care au cărticele, să le deschdă în orice timp liber și să soarbă din mireasma duhovnicească pe care o cuprind.

Iar șoferii și cei ce întrebuințează amulete, ar face bine să le schimbe cu toții, înlocuindu-le cu iconițe sau cruciulițe, — semnele credinței, semnele biruinței.

PREOT MAIOR ILIE DELEANU

Lauri pe fruntea vitejilor din Crimeea

Povestea eroică ce o trăește Armata Română, alături de aliați, pe frontul de răsărit este mai presus de înțelegerea noastră; minunatele fapte de arme ale fraților cari, de vreo doi ani înfruntă cu nesdruncinat avânt valurile pompate din necuprinsul Rusiei și al Asiei, nu se pot compara, nici pe departe, cu episoadele păstrate în istoria războiului.

Simțirea noastră ne este prea rece față de acei cari din trupurile lor fac pavăza vieții noastre; închipuirea ne este prea mărginită pentru noi ce trăim în afara primejdiei apocaliptice.

Ne-ar trebui pana inspirată a lui Homer, pentru a nemuri în noui „Iliade" și „Odissee", toată vitejia flăcăilor noștri și asta încă n'ar fi destul, pentrucă în faimoasele aventuri grecești căpcăunii erau doar niște simple scornituri, pe când în stepele rusești, s'au fost întâlnit căpcăuni adevărați cu ochi piezișî, geruri și călduri cumplite și lupte crâncene, al căror iad nu se poate descrie.

Pe uriașul front ce se întinde dela Marea Albă până la Marea Neagră, i-a fost dat oștirii românești să lupte acolo, unde a fost greul mai mare, în sectorul de miazăzi, cel mai important, dar și cel mai frământat.

Și dacă sus, la Nord, Leningradul a rămas încă înțepenit între bălți și întunecimi moscovite, la Sud ai noștri au curățat de ghimpi coasta Mării Negre, deschizând drum în inima Caucazului.

Și doar acei ghimpi se numeau Odesa, Sevastopol, Kerci și erau fortificații unice în lume.

S'au luptat românii noștri cu „năvalnic avânt ofensiv", — cum scrie și astăzi presa germană — pentrucă știau că numai astfel se poate face siguranță Basarabiei desrobite, numai în acest mod se zăvorește gândul secular de cutropire rusească, spre gurile Dunării, spre râvnita apă a Mediteranei, spre inima Europei civilizate.

Iată s'au împlinit doi ani de când dârzenia românească stă de strajă în Crimeea, ținând solid pivotul sudic al uriașului front antibolșevic.

Localități și date ne trec zguduitor prin amintire; 31 Octomvrie 1941; Simferopol; Decemvrie 1941: Feodosia, Kerci, Dealul-Capelei și așa, tot înainte izbânzile s'au înscris în cartea vitejiei neamului. Au fost victorii curat românești, care au dovedit lumii clocotul sângelui daco-roman, care au întipărit cu surprindere în urechile popoarelor numele roșiorilor și dorobanților, schimbând, după cum zice poetul, „porecla în renume". De atunci și până astăzi au încercat forțele sovietice să clintească pieptunile de stâncă ale Românilor din Crimeea, dar feciorii noștri s'au arătat dibaci, mai ales în aruncarea bolșevicilor în mare, iar numele Novorosisk va rămâne de pomină pe coasta Mării-Negre.

Hrisoave luminoase vin să consfințească eroismul românesc din Crimeea. Mai zilele trecute, iubitul nostru Mareșal, care nu pierde din vedere să încrusteze în marmura veacului faptele de seamă ale ostașilor săi, spunea în ordinul de zi dat pe Națiune, pentru Divizia 10 Infanterie, că: „ofițerii, subofițerii și trupa acestei brave Divizii au săvârșit fapte de arme, al căror răsunet și-a găsit ecou departe peste hotare: Regimentul 33 Infanterie, în bătălia dela Korpeci, din Februarie 1942. Compania căpitan Dabija, în lupta eroică dela Jusnaja-Ozereika și la Est de Perekop, în Noemvrie 1943".

Și astfel, document după document se înscriu în veșnicia istoriei faptele de arme ale unităților care, mai bine de doi ani, au arătat pe îndepărtatele câmpuri de bătălie legendara bravură românească și spirit de jertfă dovedite dela simplul soldat până la cel mai mare general.

Astăzi, după doi ani de grele înfruntări, iată că vigoarea trupelor române din Crimeea apare mereu neslăbită, încrederea în victoria definitivă din ce în ce mai vie.

Ultimul comunicat al Inaltului Comandament german spune în mod răspicat că trupele române au atacat capul de pod dela Sud de Kerci, asvârlind pe dușman în mare. Este cea mai proaspătă ispravă românească săvârșită de Divizia 6-a de Cavalerie, comandată de Generalul Teodorini. Această strălucită acțiune ofensivă a roșiorilor români a avut ca rezultat ușurarea pozițiilor germane, care întâmpinau atacurile sovietice dela celălalt cap de pod dela Nord-Est de Kerci. Astăzi, strâmtoarea Kerci a rămas în întregime sub controlul forțelor aero-navale române și germane.

Presa din Berlin, cu acel spirit nepărtinitor și corect, care face frumusețea caracterului german, ține să sublinieze că este vorba de o victorie exclusiv a trupelor române, deoarece din partea Germanilor n'au intervenit de cât forțe artileristice.

In fața acestor dovezi de cerbicie românească, se spulberă minciunile propagandei străine, pălesc șoaptele lașe ale tremuricilor și tulburătorilor de suflete.

De acolo din Crimeea ne vine adevărul și el sună în mod hotărît, bărbătește, românește. Neamul nostru nu se poate da cu mâinile legale rob la dușmani. Mai bine de o mie de ori o moarte vitejească decât o vieață de sclavie. Această poruncă lăsată de străbuni o simțim puternic în inimile noastre în aceste vremuri și la cea mai grea răspântie a istoriei noastre.

Ofițerii și soldații români sunt fii și nepoți de țărani. Ei se bat cu turbare pentru pământul sfințit cu moaștele străbune, se bat cu strășnicie, pentru zdrobirea dușmanului secular dela răsărit și înălțarea României.

Jertfele noastre trag greu la cântar, iar peste sângele românesc din Crimeea, Cuban, Caucaz, nu se poate trece ușor. Va veni o zi când morții din acest războiu vor învia, spulberând uneltirile dușmane și împlinind drepturile ce ni se cuvin.

I. VALERIAN

SCRISOARE DE PE FRONT

Iți scriu din toiul luptei, dragă mamă,
Când gloanțele ca niște stoluri cad,
Cu piepturile noastre facem vad,
Puhoiului de fier și de aramă.

Tot mai departe — avântul ne asvârle
Voinici și curajoși așa cum știi,
Trecem în sbor pustiuri mari și gârle
Lăsând în urmă sate și câmpii,
Unde credința iarăși înflorește
In ochii calzi, de suferință mici,
Și crucea iar spre soare strălucește.

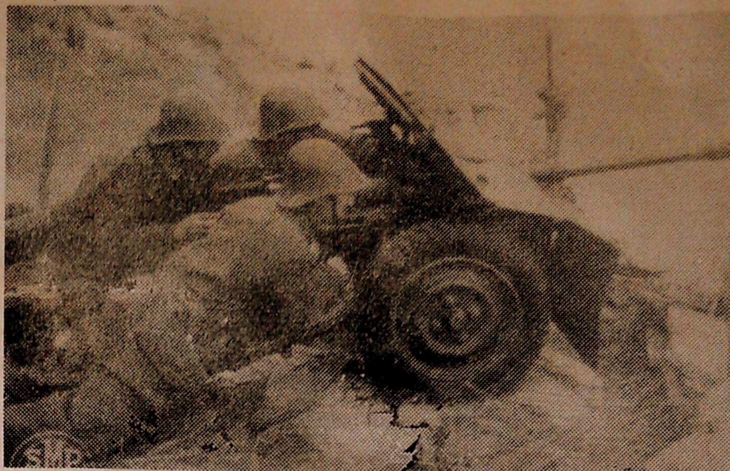
Ce să-ți mai scriu măicuță de pe-aici?
Că ne luptăm ca niște lei și ducem
Mândria țării noastre mai departe?...
Sau să-ți mai scriu că poate dorul prinde

Din când în când în inimă răsad,
Și gândurile obosite cad
Pe prispa noastră, galbenă de soare,
Pe care chipul tău de mucenică,
Ingenunchia alăturea de mine,
Decâte ori era o sărbătoare.

Iți port în gând și dragostea și dorul
Și printre gloanțe chipul tău mi-apare,
Ca un cearșaf de cer pe care norul
N'a pus vreodată geana-i de ninsoare.

Și-alăturea de tine, voi învinge
Primejdia la fiecare pas.
Și aripi noui în suflet o să-mi crească,
Să viu cât mai curând la tine-acas.

CONSTANTIN SALCIA

Focul românilor în Crimeea îi nimicește pe bolșevici

Fapta de arme a românilor la Kerci

Un fapt de arme hotăritor al unui regiment de cavalerie român este descris de un corespondent de războiu german, după care agenția D. N. B., transmite următorul extras:

In zilele acelea, când bolșevicii încercau, fără să țină seamă de pierderi, o înaintare a forțelor debarcate către vest spre stepele peninsulei Kerci, a avut loc o luptă crâncenă pentru cota 56,7, ținută cu forțe foarte slabe de un detașament german. In partea de sud a capului de pod, un căpitan german de artilerie apăra poziția numai cu câțiva oameni împotriva bolșevicilor, care se apropiau din ce în ce mai mult. Situația devenea din ce în ce mai critică. Iată că nu mai erau decât 50 de metri între forțele germane și bolșevice.

Deodată însă la căpitanul german sosește un plotonier t. r. român, adjutantul unui batalion al regimentului român de cavalerie „Regina Elena", batalion ce se găsea în marș forțat peste stepa mocirloasă, pentru a aduce ajutor camarazilor germani. Fără să țină seamă de oboseala marșului care durase toată noaptea și disprețuind atacurile numeroase date de avioanele bolșevice de asalt, cum și focul artileriei inamice, care trăgea din peninsula Taman, cele trei escadroane române au fost gata imediat de atac. De abia trecuse o oră dela sosirea lor și cavaleriștii români au atacat după o scurtă pregătire de artilerie.

Atacul câștiga teren văzând cu ochii. Mai multe cazemate au fost distruse prin atacuri date cu grenade de mână și pistoale automate, inamicul fiind aruncat mai multe sute de metri dela poalele înălțimii.

Se făcuse însă seară și călăreții români au fost nevoiți să-și întrerupă atacul.

De liniște nu au avut însă parte. Au fost nevoiți să jertfească și somnul acestei a doua nopți, pentru a putea să-și amenajeze pozițiile. „Roșiorii" (cuvânt păstrat pe românește în textul german) au săpat toată noaptea, făcând amplasamente de mitraliere, de aruncătoare de grenade și șanțuri de legătură.

Când se crăpă de ziuă, inamicul a atacat, cum de altfel era de așteptat. Dar nu a ajuns departe. Atacul inamicului a fost țintuit pe loc de focul cavaleriștilor români.

Inamicul a repetat de mai multe ori atacurile sale în ziua aceea și în cea următoare, dar cu acelaș rezultat negativ. Cota 56,7 a rămas mai departe ținută puternic de roșiorii români.

Prin atacul lor năvalnic și prin menținerea dârză pe poziția cucerită, cavaleriștii români realizaseră una din condițiile actualului atac impotriva acelui cap de pod. Evenimentele care au urmat au dovedit cât de importantă fusese acțiunea formațiunii române, deoarece — după cum s'a anunțat, capul de pod sovietic este pe cale de a fi complet desființat.

Ajutorul de iarnă

Timp de două zile, în toată țara, au umblat, din casă în casă, echipe ale Consiliului de Patronaj care au colectat pentru ajutorul de iarnă.

S'a cerut din prisosul celor ce au pentru cei ce n'au, atât în numele carității creștine, cât mai ales urmând porunca neamului, porunca ceasului de față. Din mult-puținul lor, au dat toți cu drag, deajuns ca să se poată hrăni cei ce n'au pâine și o cer, suficient ca să se cumpere haine pentru copii pe care iarna i-a prins goi, tatăl lor fiind plecat departe, să-și facă datoria către țară și să apere avutul nostru.

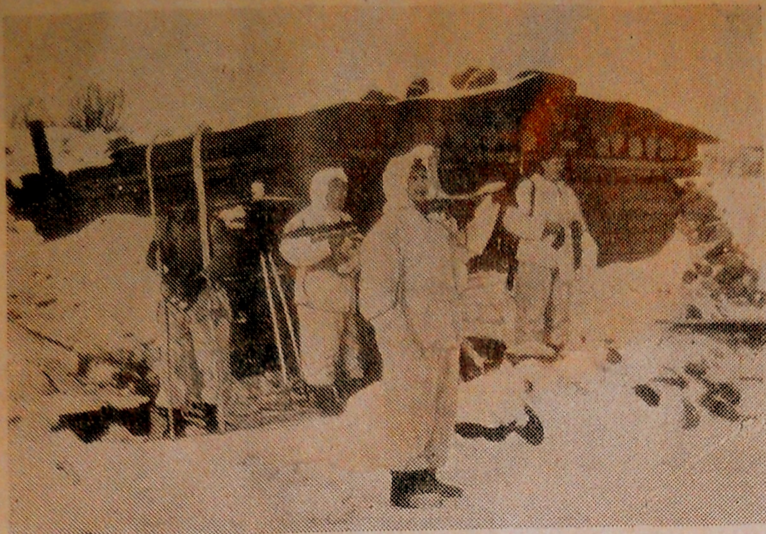
Iar toată această operă de a milui pe cei lipsiți, de a da o mână de ajutor acolo unde se simte nevoie, și mai ales de a căuta ca vlăstarele neamului, — copiii țării, — să crească drepți la trup și drepți în lege, se datorește Consiliului de Patronaj.

Se știe: neamul nostru s'a născut în pridvor de biserică și la umbra turlelor și-a trăinicit el așezările.

Mila creștină, mila lui Hristos, de acolo, de lângă altar au învățat-o. Ceea ce face astăzi Consiliul de Patronaj e opera de samaritean a bisericii cu care se ajută astfel.

Și mai e — asta mai ales — goana care cheamă la datorie pe cei rămași acasă. Datoria de român!

Pe frontul finlandez a venit iarna

Bravura românească în pază pe litoral

După împiedicarea încercării de debarcare din noaptea de 14/15 Septemvrie 1943, vasele inamice, refugiate în larg, în urma pierderilor suferite, plănuesc, probabil în liniștea ocrotitoare a mării, un al doilea atac. De ce n'ar mai încerca? Poate că folosind de data aceasta o șiretenie, ar reuși cât de cât să pună barem un picior pe uscat și..... restul să fie lăsat pe seama crainicului dela postul de radio Moscova, cu spiritul lui inventiv, reușit la multe examene.

— Să-i mai luăm odată în piept, pe ăia de pe uscat, că doar s'o prinde de data aceasta, gândește comandantul numeroasei flote.

Vorba țiganului, când, surprins în sudori pe creasta unui deal, tot trudindu-se cu plasa să prindă pește prin mărăcini, răspunde la nedumerirea românului, care-i arătase că el cu greu ar reuși aceasta în apă, dar pe vârf de deal:

— Incerc și eu, romănico, dece n'aș încerca?

Imediat, două vase, din cele zece care au pornit de cu seară la drum, împreună cu opt vedete rapide, se apropie tiptil de litorarul răsăritean al satului Nowo-Petrowsk. In timpul acesta, celelalte vase deslănțuiesc un bombardament demonstrativ de o gălăgie infernală, chiar în fața satului, cu scopul ca să inducă în eroare bravul batalion II, făcându-l să creadă că acolo ar încerca debarcarea.

— La lucru băieți, ordonă comandantul de batalion, cercetând zarea întunecoasă a nopții. Băgați de seamă că aici ni se prezintă situația proverbului: „Câinele care latră nu mușcă".

Companiile locot. Capriță și locot. Comănescu, ațin calea umbrelor tăcute de pe mare, cu un foc ucigător, ca o rupere de nouri. Comandanții de baterii, căpitan Leanca și locot. Mincu, și brandurile grele ale sublocotenentului Munteanu, încadrează forțele navale inamice, atât de bine, că mai să le dea la fund. De teama scufundării, după un duel înfricoșător de 35 minute, fac stânga împrejur spre largul salvator al întinselor ape.

După trecerea furtunei, câmpul de luptă cade într'o liniște de mormânt auzindu-se doar răsuflarea caldă a bravilor eroi ca un pâlpâit de foc în soba din fața bunicului povestitor.

Pe la orele unu după miezul nopții, la postul de comandă al batalionului, sosesc două escadroane germane cu roibii în spume. Citindu-se pe fața comandantului acestaor două escadroane o nedumerire ne înțeleasă, acesta îl întreabă:

— Cu ce ocazie pe la noi?

— Domnule colonel, sunt trimis de divizia noastră cu două escadroane, ca în unire cu rezervele batalionului d-voastră, să scoatem pe rușii debarcați, care au pus stăpânire pe sat.

Canonada înverșunată de artilerie și focul intens al armelor automate inamice, au făcut să se bănuiască la divizia germană că batalionul român ar fi fost cel puțin sdrobit și localitatea Nowo-Petrowsk, din spatele marei unități germane, ar fi căzut în mâinile dușmanului.

Zâmbind, comandantul batalionului român, răspunde scurt, comandantului german al celor două escadroane:

— Precum vedeți treaba s'a făcut, totul este în ordine....

Impresionat, ofițerul german, pe loc comunică telefonic la divizie:

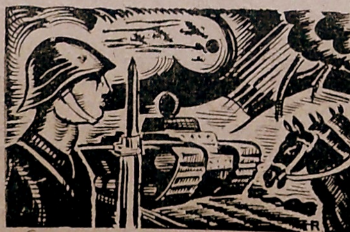
— Românii au împiedicat singuri pe ruși să debarce!

Serg. t.r. PETRE-VIDU BOENGIU

... FLECĂREALA FĂRĂ ROST

PIERDE CAPUL CELUI PROST.

A noastră-i biruința!

Voios pornesc în marș
Cu pas de vechiu arcaș,
Cu fruntea sus — senină
Spre gloria divină...

Mi-e sufletul cuprins
De-un dor nebun — aprins,
Și'n el stă scris credința:
— A noastră-i biruința!

Războiul Sfânt mă cheamă,
De dușmani nu mi-e teamă!
Cu brațul meu vânjos,
Luptând victorios,

Voi ști să-mi apăr glia,
Ogorul și moșia,
Credința strămoșească
Și Țara Românească!...

Voios pornesc în marș
Cu pas de vechi arcaș,
In suflet cu credința:
— A noastră-i biruința!....

Plot. adm. N. V. DAHNOVICI

Sărbătorirea independenței Finlandei

LA TEATRUL NAȚIONAL DIN BUCUREȘTI

Luni, 6 Decemvrie, a avut loc la Teatrul Național din Capitală, un mare festival închinat aniversării independenței Finlandei, la care au luat parte numeroși demnitari și fruntași ai vieții noastre culturale.

Cu acest prilej, d-l prof. Horia Hulubei, președintele Asociației Româno-Finlandeze a citit următoarea scrisoare a d-lui prof. Mihai Antonescu, vicepreședintele Consiliului de Miniștri:

Domnule Președinte,

Vă rog călduros ca, explicând absența mea dela festivitatea închinată țării prietene, cu prilejul zilei sale naționale, să arătați eminentului său reprezentant d-lui ministru Pallin, mâhnirea mea profundă că nu pot, prin prezența mea, să mărturisesc, încă odată, nesdruncinata mea credință în bravul și nobilul popor finlandez.

Azi, mai mult decât oricând, destinul finlandez și destinul românesc sunt înfrățite prin încercările grele pe care le străbat națiunile noastre, convinse și dârze în drepturile și dreptatea lor, hotărîte să-și apere onoarea, independența și instituțiile care le asigură viața și convinse că Europa și lumea nu vor ofensa nici existența lor națională, nici legile civilizației pe care popoarele noastre au știut să le slujească totdeauna.

Urez bravei și demnei națiuni finlandeze împlinirea dreptății și recunoașterea drepturilor istorice și ale onoarei, ca și cum aș ura însăși patriei mele împlinirea dreptului său destin.

Prieteniei româno-finlandeze și Asociației nu am nevoie să le mai urez nimic, pentrucă această prietenie este întemeiată pe legile pământului, ale firii și ale onoarei și independenței naționale, dela care nici noi, nici Finlandezii nu vom abdica niciodată.

Cuvântarea d-lui prof. Horia Hulubei

După aceasta, președintele Asociației Româno-Filandeze a ținut o inimoasă cuvântare, spunând între altele:

Azi e zi de sărbătoare și prilej de reculegere pentru Finlanda, iar noi Românii suntem din inimă alături de ea.

La 6 Decemvrie 1917, Parlamentul proclamă la Helsinki independența Finlandei, care devine astfel republică, liberă pe destinul său.

Tot în Decemvrie, acum câteva zile, țara noastră serba ziua Unirii, ca epilog al unor lupte seculare de afirmare românească; azi Finlanda își aduce aminte de eroica rezistență dealungul a douăzeci de secole, pentru întemeerea ei ca națiune liberă. Aceste acte solemne au avut loc cam în același timp: 1917 pentru Finlanda, 1918 pentru România, Deatunci încercări grele nu i-au crutat nici pe ei nici pe noi. Ambele țări își călesc acum sufletul și convinse în puterile lor de a trece prin toate pericolele, așa cum istoria arată, așteaptă din nou, cu încredere și bărbătește dreptatea.

Finlanda, această țară mică, așezată de soartă în calea a două mari puteri, a rămas neclintită în fața nedreptăților deși venite dela vecini cu mult prea puternici față de ea.

Oameni sănătoși și vrednici, Finlandezii au făurit, cu primejdia și greutățile mereu prezente, un criteriu de vieață socială, care apropie perfecția. Au învățat să reziste respectând individul și libertatea lui de gândire, iar solidaritatea acestuia cu interesele colectivității este instinctivă și totală.

Singură, în fața atâtor forțe adverse, a știut că nu-și poate găsi decât în ea însăși rezistența și consolarea de vieață.

Acum când în lume, se caută un nou mod de vieață între popoare, așa ca suferințe și atitudini nelogice ca acele la care asistăm, să poată fi înlăturate, țările mici strigă cu tot instinctul lor de vieață către cei care au în mâini destinele civilizații ca să nu greșească.

Războiul, consecință fatală a neînțelegerii sau a lipsei de definire a legilor de morală internațională, devenit o calamitate chiar pentru acei care l-ar fi putut evita, dacă ar fi intuit din vreme pericolul mare ce reprezintă pentru civilizație, nu mai poate fi dus decât de cei mari.

Cât despre cei mici, când furtuna le-a sdruncinat integritatea și le-a amenințat unitatea și-au afirmat dreptul lor la vieață, cu orice risc, sacrificând pe rugul războiului tot ce au avut mai scump, acum ca și altădată.

Așa a făcut Finlanda, așa a făcut România.

Dacă legile aspre ale războiului nu ne-au crutat, trăim cu încredere într'o dreptate imanentă, într'un destin spre mai bine al omenirii, și în domnia pentru viitor a acelor legi de morală, din lipsa cărora am suferit până acum. Deaceea, credem că o țară ca Finlanda, acest alb trandafir al nordului, va ieși din luptă mai unită, mai mândră, și mai fericită, spre cea mai mare glorie a ei și a omenirii.

Cuvântarea d-lui Ministru al Finlandei

D-l Eduard Hj. Pallin, ministrul Finlandei la București, a răspuns printr'o înflăcărată cuvântare, spunând printre altele:

Finlanda independentă sărbătorește a 26-a sa aniversare, într'o epocă istorică aspră și grea. După 4 ani de războiu, popoarele se luptă între ele cu o frenezie mai mare ca niciodată. O luptă înverșunată se desfășoară pe mare și în aer. Marile masse ale popoarelor — ca niciodată până acum — participă la această luptă nemiloasă, al cărei sfârșit nu pare aproape. Primejdiile sunt mari, deciziile de luat pline de răspundere, într'o asemenea situație este o necesitate primordială pentru fiecare popor de a vedea clar, dincolo de iluzii de moment și de peripețiile trecătoare, poziția sa, misiunea istorică, și drumul de urmat printre atâtea dificultăți care îi ies în cale.

Călit de experiențe poporul finlandez intră într'un an nou al independenței sale. Va fi poate un an de mari evenimente și de decizii importante pentru toate popoarele lumii. Dar un popor care are conștiința clară, care luptă pentru o cauză dreaptă, și care crede în Providența Divină, are dreptul să aștepte hotărîrile ei cu încredere.

Poporul finlandez are o concepție de nesdruncinat a dreptului său la o viață liberă și independentă. Acest drept, el nu îl va ceda niciodată.

Acest drept aparține la fel micilor popoare ca și celor mari. Pentru acest drept luptăm. Pacea va trebui să fie fondată pe acest drept.

In timpul acestor ultimi ani, legături foarte sincere de prietenie și de simpatie s'au desvoltat, în chip foarte fericit, între Finlanda și România. Profit de această ocazie pentru a face urarea ca aceste relații să devină mereu mai concrete, în favoarea ambelor popoare.

Profit, de asemeni, de această ocazie, pentru a exprima mulțumirile cele mai călduroase pentru tot ce s'a făcut, din partea României, în scopul de apropiere între Finlanda și România. Inițiativele luate în acest scop de către Guvernul român, gesturile și actele făcute, sprijinul pe care l-a dat eforturilor mele, totul a purtat pecetea unei bunevoințe și a unei simpatii atât de manifeste, pe care Finlanda nu le va uita niciodată.

Trăiască prietenia româno-finlandeză!

Festivalul închinat independenței Finlandei, cuprinzând un bogat program teatral, a avut un desăvârșit succes.

DISCURSUL PREŞEDINTELUI FINLANDEI
LA ANIVERSAREA INDEPENDENŢEI

Cu prilejul celei de a 26-a aniversări a declaraţiei independenţei Finlandei, d-l Rysto-Ryti, preşedintele Finlandei, a rostit o cuvântare la Turku, spunând printre altele, următoarele:

„Europa, luptă pentru apărarea locului său în politica mondială, împotriva unor mari puteri din afara Europei. Problema Statelor mici este tot mai mult lăsată, prin desfăşurarea războiului, pe seama hotărîrii unor mari puteri sau a unor grupuri de mari puteri. Niciodată însă o asemenea desfăşurare nu va putea avea o influenţă pozitivă în vieaţa popoarelor, deoarece şi Statele mici sunt adesea, cu toată slăbiciunea lor militară, adevărate mari puteri spirituale ale căror rezultate au putut să influenţeze rodnic evoluţia popoarelor mai mari.

Cu mult înainte de actualul războiu mondial, Finlanda a căutat cu tot dinadinsul, în cadrul politicii sale externe, să creieze şi să menţină relaţii amicale cu toate Statele, să-şi îndeplinească conştiincios obligaţiile sale internaţionale şi să menţină Finlanda neutră şi în afara oricărui conflict. Totdeodată ea a căutat de asemenea să lege relaţii cu Uniunea Sovietelor pe baze de încredere şi amiciţie.

Credem — a subliniat preşedintele Finlandei, — că aceste principii în domeniul politicii externe erau cele mai potrivite pentru un Stat aflat în situaţia noastră. Din cauza acestor principii nu am intrat în războiu. Este adevărat că ele nu ne-au scăpat de războiu, după cum sperasem. De altfel, în împrejurările existente, probabil că lucrul acesta nu l-ar fi putut reînfăptui nicio altă politică.

Imediat după isbucnirea războiului, Finlanda a devenit, cu toate tratatele ei, una dintre primele victime nevinovate ale unui atac. Nici sforţările Societăţii Naţiunilor şi nici propunerile amicale de mijlocire nu au putut împiedeca violarea păcii şi continuarea războiului. Atacul a fost motivat prin necesitatea de a se garanta securitatea Leningradului. In cursul negocierilor ne-am arătat dispuşi să cedăm Uniunii Sovietelor importante teritorii în istmul Careliei şi câteva insule în Golful Finic. Dar Uniunea Sovietelor nu s'a arătat mulţumită cu acestea. Şi a început atunci războiul, acelaşi războiu ce durează şi astăzi.

Evenimentele au arătat de atunci lipsa de temei a tuturor afirmaţiilor privitoare la pericolul ce ar ameninţa Leningradul dinspre teritoriul finlandez. Timp de patru ani a trebuit să continuăm fără încetare un războiu greu şi schimbător. Greutăţile de alimentare ce au fost sporite în cursul acestui războiu prin catastrofe naturale, au putut fi înlăturate prin importări de alimente, în special din Germania şi Danemarca. Acest serviciu, cu adevărat amical, nu va fi niciodată uitat de Finlanda.

Războiul a cerut dela noi mari sforţări şi jertfe grele. Toate forţele naţiunii au fost puse în slujba războiului. Pentru ducerea acestui războiu uriaş, forţele noastre nu ar fi suficiente. In consecinţă, am concentrat toate forţele de care dispunem pentru apărarea graniţelor noastre.

Acum ni se propune o capitulare necondiţionată şi ziarele sovietice vorbesc de situaţia subjugată a poporului finlandez şi de necesitatea de a introduce un sistem democrat în Finlanda. Am mai cunoscut odată în practică ce inseamnă o capitulare necondiţionată. Exemplul nu ne îndeamnă să-l mai repetăm.

Noi avem cu totul altă concepţie despre împilare, libertate şi democraţie decât poate să o aibă ruşii. Şi tot aşa cum noi nu avem de gând să influenţăm concepţia rusă, tot cu atâta hotărîre suntem decişi să o păstrăm pe a noastră.

Când după pacea dela Moscova a trebuit să părăsim Carelia, peste 47o mii de carelieni şi-au lăsat gospodăriile şi moşiile, locurile de joacă ale copilăriei şi mormintele familiei, emigrând în restul Finlandei, la propriul lor popor, pentru o existenţă asigurată de legi finlandeze. Ei au preferat să-şi smulgă din piept o bucată de inimă decât să rămână să guste din libertatea şi democraţia sovietică.

La isbucnirea războiului de iarnă, toate împrejurările păreau să se fi ridicat împotriva noastră, iar ţara părea să-şi fi pierdut forţele proprii. Poporul nostru a trebuit atunci să-şi construiască salvarea numai pe factorii săi interni.

Cu ajutorul acestor factori, am rezistat atâta vreme cât a fost suficient pentru a nu avea soarta nefericită a ţărilor baltice. Cu ajutorul acestor factori şi cu sprijinul dat nouă, direct şi indirect, de către tovarăşii de arme şi de prieteni, am rezistat şi în fazele următoare, grele şi periculoase, ale războiului.

In timpul celor patru ani de războiu, am văzut modificându-se în mai multe rânduri situaţia mondială. Actualmente ea este mai încurcată şi mai incalculabilă ca oricând. Cu toate acestea, ca şi în trecut, sprijinim pe aceeaşi factori interni pe care am învăţat să construim, în cele din urmă, reuşita poporului nostru.

Adevărata valoare a unui popor poate fi recunoscută după contribuţia sa la realizări şi la controlul nervilor pe care el o poate arăta în vremuri de istovire şi greutăţi.

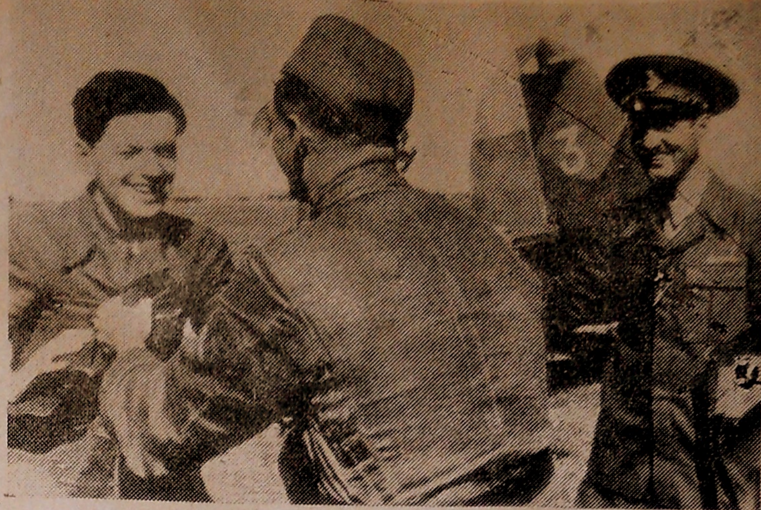
Nu este vorba pentru noi de o anumită formă, de un obiceiu oarecare — pentru care luptăm, ci este în joc tot ceea ce dă scop şi valoare vieţii. Ne dăm cât se poate de bine seama că dacă vom rezista până la pacificarea definitivă a lumii, vom fi obţinut mai mult decât numai asigurarea propriului nostru viitor.

Lupta noastră va impune atunci convingerea în toate colţurile lumii că popoarele mici continuă a fi demne de libertate şi de dreptul de autodeterminare, ce le-au fost recunoscute de cultura occidentală în desvoltare.

Luptând pentru propria sa existenţă, poporul finlandez se socoteşte în frontul comun al tuturor celor ce au luptat în primele rânduri, dealungul timpurilor, pentru libertatea micilor popoare.

Cu prilejul acestei a cincea aniversării în timp de războiu a independenţii Finlandei, a încheiat preşedintele Ryti — poporul finlandez, continuă lupta, în rânduri strânse, însufleţit de convingerea că sunt necesare un spirit frăţesc şi o puternică şi dârză autodisciplină pentru ca ţara în luptă să poată face faţă strânsoarei gâtuitoare a soartei.

O simpatică bunică finlandeză

Aceşti aviatori români s'au întâlnit pe un aerodrom din Răsărit

Veghe românească pe litoral

Cel din urmă proiectil s'a spart în adâncul ce desparte pământul Crimeei de Cuban. Ultima nădejde a biruinţei bolşevicilor s'a spulberat ca un vis amăgitor. Raidurile aviaţiei inamice au devenit mai sfioase. Peste tot văzduhul freamătă de sgomotele avioanelor şi al nenumăratelor proiectile trase la ţintă.

Gândul îi îndeamnă pe toţi la luptă... dar unde!..

In faţa reţelelor de sârmă, valurile furioase ale mării clocotesc de revoltă. Argintul ţărmului râpos al Crimeei este străjuit de numeroase reţele de sârmă, în spatele cărora stau tupilate poziţiile noastre, din sânul cărora neobosiţii noştri ostaşi sfredelesc cu privirea până departe întinsul mării.

Gurile de foc şi-au terminat reperajul pe distanţe mari şi aşteaptă nervoase ordinul. Geamandurile se leagănă în unduirile valurilor, mult spre adâncul apei de unde inamicul s'ar putea împotmoli. Cu binoclul la ochi, fiecare pândar la postul lui, cercetează necontenit zarea.

Noaptea urechea lui e supărată şi de zumzetul insectelor. Cu telefonul la ureche aşteaptă ordine. In apropiere, camarazii artilerişti, au înclinat ţevile pe obiectivele principale de noapte. In adăposturi servanţii îşi petrec noaptea cu glume şi poveşti. Firul telefonic leagă sub o comandă peste 20 de piese.

Undeva pe litoral lt. ....., comandantul unei baterii de artilerie îşi inspectează cu grije piesele de sub comanda sa. In dreapta lui camarazii germani lucrează de zor la amplasamente.

Au sosit de curând. Vizitele au început să se îndesească, alungând plictiseala cu glume şi cântece, în care ostaşii noştri sunt neîntrecuţi.

— Să le cânt eu o doină domnule locotenent că poate aşa m'or înţelege, mai bine!.. se adresează comandantului unul din artilerişti, maestru în doine şi fluier de caval. Iar dacă nu m'or înţelege, atunci să le zic o sârbă din caval, aşa cum se cântă la noi în România!...

Unul din camarazii germani se grăbeşte să-l trateze cu o ţigare, în timp ce artileristul nostru îşi încearcă găurile cavalului. Tacticos pune ţigarea la ureche, după ce mai întâi îi mulţumeşte cu un rusesc „spasiba!", urmând ca după primul cântec să şi-o savureze în linişte.

Un altul împarte frăţeşte un baton de ciocolată, împletind o serie de câteva cuvinte: nemţeşti româneşti, ruseşti, tătăreşti şi mai ştiu eu care altele, doar o putea să spună ceva.

Se face haz ca la bâlciu. Câteva fluieráturi răguşite de caval îi linişteşte pe toţi.

Afară vântul se îngână cu freamătul valurilor. Patrulele cutreeră în lung poteca de patrulare a ţărmului. Luna cerne argint peste valurile apei, alungând de pe întinsul ei perdeaua cenuşie a ceţei.

Liniştea a cuprins toată făptura în mrejele sale. Cântecul cocoşului nu se mai aude în miezul nopţii, doar cucuvaia pustiului se vaită departe pe ruinele unei foste cazemate bolşevice.

In lungul ţărmului, o rachetă păstrează legătura cu unităţile vecine. Dâra ei luminoasă semnalează distanţa de unităţile vecine.

Siguranţa pazei este întărită de monştri de oţel în imediată apropiere a poziţiilor. Ţevile tunurilor lor ţintesc spre largul mării.

Un singur semnal numai şi totul e însufleţit

Să îndrăznească!

Sergent t. r. MIRON IONESCU P.

DEVIZA
ostaşilor finlandezi

Cu prilejul sărbătoarei naţionale a Finlandei un ofiţer de pe front a adus salutările frontului către ţară.

„Finlanda", a declarat purtătorul de cuvânt al armatei, se află în războiu de 2 jum. ani şi lumea s'ar putea gândi că pentru soldaţi chestiunea principală ar fi de a şti când această luptă se va termina.

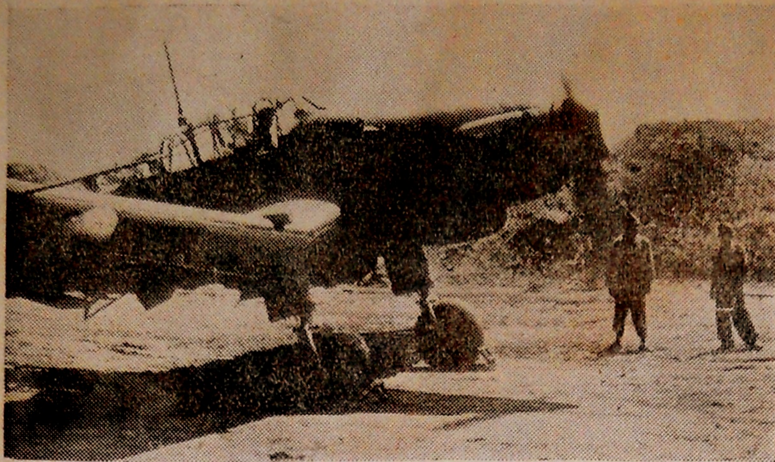
Dar soldatul de pe front nu priveşte chestiunea în mod atât de simplu. Desigur aşteaptă şi el „Ziua Păcii", dar îşi dă seama că această zi nu poate sosi decât prin luptă. In niciun caz nu suntem gata, după cum unii cred, să capitulăm fără condiţii. Pentru soldatul de pe front o asemenea chestiune nu va intra niciodată în socotelile lui.

Noi, soldaţii, vedem cu surprindere că există totdeauna persoane care văd lucrurile în negru şi care dau ascultare propagandei inamice, acordându-i chiar crezare. Ne mirăm deasemeni că îşi pierd speranţele tocmai cei al căror ajutor la războiu este din cele mai neînsemnate şi care au făcut cele mai mici sacrificii.

Luptătorul de pe front nu înţelege de ce se vorbeşte de capitulare, într'un moment în care inamicul este slăbit şi sleit, după ce a suferit imense pierderi de vieţi omeneşti şi de material. Rândurile noastre sunt tot mai strânse, iar poziţiile noastre sunt mult fortificate şi de necucerit.

Deviza luptei noastre a fost şi este din totdeauna apărarea libertăţii şi suveranităţii Patriei şi de aceea, pentru noi, acest războiu nu poate avea decât un singur sfârşit asupra căruia nimeni nu se poate îndoi.

Unul dintre Stukas-urile noastre luându-și sborul spre liniile bolșevice

NOUI ELOGII ADUSE AVIAȚIEI NOASTRE

In vâltoarea bătăliilor de oprire ce se dau zi de zi în Răsărit contra forțelor sovietice superioare ca număr, trupele române luptă cu nemicșorată vigoare cot la cot cu cele germane pentru stăvilirea puhoiului bolșevic. Dârza rezistență și avântul ostașilor români: infanteriști și vânători de munte, cavaleriști și artileriști, marinari și aviatori, în loviturile care le dau necontenit pentru măcinarea invadatoare a colosului bolșevic, a fost semnalat în nenumărate rânduri prin comunicatele Inaltului Comandament German și elogiată adesea de către marii comandanți germani.

In încleștarea uriașă din Răsărit, pe frontul de Sud, aviația noastră contribue cu avânt și deplin succes în luptă. Prin atacuri vijelioase la teren, uneori până la câțiva metri de pământ, aviația noastră de asalt mitraliază coloanele inamice în atac sau în marș, în câmp deschis sau în sate, ori aruncă bombe și grenade asupra bateriilor în acțiune și tancurilor.

Este o luptă sângeroasă ce se dă acolo departe. Iscusința aviatorilor noștri în tinerile escadrile de asalt și bombardament în picaj Stukas, cele mai temute avioane din actualul războiu, îngrozesc și micșorează zi de zi puhoaiele bolșevice, pornite în marșul foamei spre Apus.

Și escadrilele noastre ajută în credință marea luptă a unităților terestre române și germane, fără nicio deosebire, lovind acolo unde inamicul este mai periculos. Ei acum sunt camarazi de luptă, în aceeași frăție de arme și în același gând. In sprijinul pe care-l dau luptei terestre aviatorii noștri nu precupețește niciun efort, nicio oboseală și niciun sacrificiu în executarea misiunilor de atac contra transporturilor de trupe, concentrărilor de unități ambarcațiunilor pe Nipru și pe mare, asupra pozițiilor de artilerie, precum și la distrugerea de tancuri etc.

Astfel, escadrilele noastre de asalt în sprijinul luptei din capul de pod dela Cherson au distrus la gurile Niprului în ziua de de 6 Noemvrie 1943, prin atacuri neîncetate: numeroase ambarcațiuni, 2 feriboaturi, 12 șalupe, foarte multe mașini și căruțe, reușind să împrăștie singure concentrările de trupe care se pregăteau să atace.

Plin de admirație, Mareșalul Kleist a mulțumit astfel aviației noastre:

„Pentru sprijinul deosebit dat de unitățile de aviație române pe ziua de 6 Noemvrie 1943 în sectorul Odaja-Priston, exprim Corpului Aerian Român considerațiunile mele deosebite”.

Este un nou document de afirmare a vitejiei și contribuției aviației noastre în lupta fără seamăn din Răsărit pentru salvarea Țării noastre și a Europei.

De asemenea escadrilele noastre de bombardament lovesc zi și noapte pe inamic, în zonele de luptă de pe Nipru, în istmul Perecop și în peninsula Kerci. Eforturile noastre nu sunt zadarnice, căci aproape în fiecare zi bravii noștri luptători, pe pământ, în aer și pe apă, macină valurile bolșevice flămânde și înfuriate.

Nu de mult, la 2 Octomvrie a. c., a căzut în a 91-a misiune împotriva inamicului aviatorul neînfricat, căpitanul Victor T. Vasilescu, din Basarabi, județul Constanța, ca un brav erou, pentru Patria și Neamul său.

In zilele de 16 și 17 Noemvrie a. c., au fost distruse pe frontul de Răsărit 454 de care blindate de forțele terestre, cu concursul aviației de asalt și bombardament în picaj. La aceste distrugeri de blindate au contribuit în mare măsură și neînfricatele noastre escadrile.

In lupta defensivă în fața pozițiilor de apărare, aviația este prezentă. Prin loviturile puternice pe care le dă atacatorilor, mărește puterea de rezistență a infanteriștilor îngropați la teren.

O distinsă mențiune fac cercurile militare germane în ziua de Miercuri 17 Noemvrie 1943, asupra faptului că în sectorul de apărare a unei unități române din regiunea Kerci au fost numărați nu mai puțin de 1.000 bolșevici morți și dacă se mai adaugă și răniții, trebue să fi fost nimicită o divizie de infanterie sovietică.

Actele de eroism ale aviației noastre elogiate așa de frumos de atâția comandanți germani în frunte cu Feld-Mareșalul von Kleist constitue o mândrie pentru națiunea română, alături de lupta dârză și aspră a unităților noastre terestre.

PERFIDIA INAMICULUI

a născocit jucării ucigătoare

PĂZIȚI-VĂ COPIII

In războí inamicul luptă cu toate armele, chiar și a lașității. Aruncă din avioane tot felul de obiecte care fac explozie atunci când sunt atinse și îi omoară pe cei din apropiere. Deci nu atingeți nici un obiect găsit.

SUFLET DE BASARABEAN

Am citit întâmplător scrisoarea unui tânăr luptător de pe frontul de răsărit, scrisă „într'o fugă de răgaz“, cum spune el unor prieteni din țară. Deși pe marginea plicului soldatul Boclea — despre acesta este vorba — desenase o floare, totuși conținutul scrisorii nu-i împodobit cu nici măcar o „floricea“, ci este simplu, fără pretenții literare:

„In momentul de față, stând lângă mitraliera mea care mi-e dragă ca ochii din cap, cu privirea mereu către balaurul cu limbi de foc și pară, care așteaptă din moment în moment să se năpustească asupra noastră, m'am gândit ca să vă scriu câteva rânduri“...

Soldatul Boclea V. Ioan, un flăcăiandru înalt, blond, plin de mândrie românească și energie, este de origine basarabean.

Pe la sfârșitul lunii Iunie 1941, la postul de comandă al unui regiment de cavalerie, în trecere prin județul Bălți, fiind în urmărirea inamicului, se prezintă un tânăr. Nu știa să salute reglementar — n'avea încă 18 ani, — dar a putut să-și exprime dorința cum că ar vrea să fie voluntar.

Cu mintea mea — caută el să-și motiveze cererea — înțeleg d-le colonel, că un an de stăpânire bolșevică a fost o mare pacoste. De aceea vreau să lupt contra barbarilor care ne-au prădat țara și să-mi dați voie să merg în regimentul dv., să trăiți!!!

Colonelul înțelegător l-a privit, măsurându-l de jos până sus — Boclea purta ițari și bund moldovenesc — apoi îl întrebă cum îl cheamă, de unde e, cu ce se ocupă și așa mai departe, pentru ca la urmă tânărul să-i răspundă mândru:

— Sunt Ioan, feciorul gospodarului Vasile Boclea de-aci din Terebna!

A doua zi Ionică al nostru îmbracă haina militară și își potrivi la cisme niște pinteni lucitori de să orbească fetele din sat. Iar regimentul avea un soldat în plus.

De acolo, trecând prin toate luptele regimentului, roșiorul Boclea a fost mereu la înălțimea celor mai buni luptători. Niciun pas n'a dat înapoi. Părea o călăuză credincioasă pe drumurile întortochiate ale stepelor rusești, și un fanatic luptător.

Ajuns la Bug, voluntarul Boclea nu mai aparținea Basarabiei pentru ale cărei suferinți pornise, ci era al țării întregi. In numele ei mărșăluia acum cutreerând câmpiile Ucrainei. Și așa, din biruință în biruință, a ajuns pe muntele Mișako.

Aici soldatul Boclea, începu o altă vieață: dură, severă.

Ca încărcător la mitraliera sergentului Mască, soldatul Boclea brav, calm cum îi șade bine unui mitralior amplasat la 40 m. în fața inamicului, stă la sfat cu vremea și-și făurește planuri pentru mai târziu.

Dar astăzi luptătorul Boclea, fără să fie cărturar sau filosof, mai știe un lucru:

„Unirea aduce puterea și puterea întotdeauna învinge“...

De aceea își termină scrisoarea către prietenii din Terebna, scriind:

„De peste doi ani stau și lupt din răsputeri împreună cu vitejii mei camarazi contra bolșevicilor care voiau să pue mâna pe scumpa noastră Românie. Voiu lupta aici până la nimicirea lor, căci eu ca și voi știm și am simțit prigoana lor.

Desigur, voluntarul Boclea așteaptă răspuns. Pentru așteptarea lui, la douăzeci de ani, Dumnezeu l-a înzestrat cu darul înțelepciunii, iar dela maică-sa a învățat să fie dârz și încrezător în Dumnezeu, încrezător în veșnicia neamului nostru românesc.

Și fiindcă dârzenia și credința sunt două virtuți ostășești ce caracterizează pe omul dintr'o bucată, el poate să fie mulțumit.

Căci nu va aștepta zadarnic...

CEZAR FLAMURĂ

„RAIUL BOLȘEVIC“

Cruciada împotriva bolșevicilor a desvăluit Europei o stare de lucruri pe care nimeni nu le mai credea posibile în veacul al XX-lea, decât poate numai la triburile sălbatece din centrul Africei.

Nu mai vorbim de uriașele masacre dela Katyn sau dela Vinița, întru cât fiecare oraș și fiecare sat își are gropile în care s'au topit sute și mii de suflete, răpite dela sânul familiei.

Și nu mai vorbim nici de faimoasele lagăre, adevărate cimitire de cadavre umblătoare. In treacăt, însă, trebue totuși să amintim, că regimul bolșevic posedă 12 lagăre de acest fel... „Destul de puține, față de teritoriul și populația Rusiei”..., vor zice unii necunoscători. Așa ar fi, dacă și în Rusia, prin lagăr am înțelege o casă, o cazarmă, un loc îngrădit, un cartier dintr'un oraș chiar, unde sunt păziți anumiți oameni. Dar, nu este așa: Rusia, prin lagăr, înțelege o provincie de câteva zeci de mii de km², în care cei ce intră se cufundă ca într'un mormânt, iar cei ce merg numai pentru a vizita lucrările de acolo, sau pentru a inspecta, sunt foarte puțini și trebue să aibă aprobarea specială a lui Stalin. E destul să dau un exemplu: Lagărul dela Yorcuta, poseda în anul 1940 nu mai puțin decât 1.800.000 de condamnați politici sau „dușmani ai poporului“.

Dar nu despre asta am vrut să scrim. Pe noi ne interesează vieața de toate zilele — amară — pe care o duc cei ce socotesc că se mai bucură încă de o brumă de libertate. Toți cei ce și-au purtat pașii pe pământul blestemat al Rusiei, au observat desigur mulțimea cărucioarelor cu două roate ca de plug, prevăzute cu hulube și ștreanguri pentru tracțiune... omenească. Cărucioarele au diferite forme și mărimi: dela cele mai mici, pe care le trag copii de 8—9 ani, până la acelea mari, cât o gabrioletă de a noastră. Ori încotro te vor duce treburile, la sate, ca și la orașe, în gări, în piețe, pe străzi, pe șosele de țară sau la răscruce de drumuri, întâlnești aceleași cărucioare, sub povara cărora se mistue o ființă necăjită, care mai trăește, fiindcă nu poate să moară!

Și... căruciorul, — asemeni unui păcat biblic, — îi este legat fiecăruia de vieață: tineri și bătrâni, bărbați și femei, copii care ar trebui să sburde în aerul liber și fete care ar putea să viseze idile de dragoste, toți sunt înhămați la tortura cu două roate, care-i urmărește fără încetare și fără răgaz.

Ii vezi trântiți la umbra zidurilor, așteptând încărcătura respectivă; alții stau gata între hulube, cu chinga pe piept, gata de a porni după cel dintâiu client, care i-ar face semn; iar alții se plimbă încoace și încolo, luându-se după toți cei ce — socotesc ei — că le-ar putea da de lucru. Intreaga Rusie devine astfel un imens. lagăr de robi care au... „libertatea“ de a-și cumpăra un cărucior, pe care să-l țină în curtea casei în care-și odihnește trupul trudit, pentru ca a doua zi să se înhame iarăși la cărucior al cărui sgomot trist îți strecoară în suflet nu știu ce înfiorare de mormânt!...

S.

ŢIGANUL ŞI BEREA

Lihnit rău de foame
Un ţigan cândva
La un birt intrase
Pentru a mânca

Acolo e lume
Ca la nuntă, vere,
Unii beau rachiuri
Alţii vin şi bere

El privea la dânşii
Dela mic la mare
Să vadă mai bine
Ce bea fiecare

Căci până să-aducă
Chelnerii mâncare
Ar fi vrut să-şi ude
Gâtul c'o gustare

Şi văzând că este
Cu chimiru plin
Nici nu vru să guste
Din ţu'că sau vin

Astea se găseşte
Şi la noi în sat
Vreau să beau acuma
Ceva „delicat" .

Işi zice ţiganul,
Insă cum să ceară
Căci de prima dată
Pornise prin ţară

Şi de alte lucruri
Habar nu avea
Dar cum sta la masă
Şi se tot gândea,

Un român comandă:
„la mai dă-mi un ţap"
Şi luându-şi berea
O dă peste cap.

Ţiganul privise
Berea cea spumoasă
Şi ceru îndată
Să vadă-i gustoasă?

Dar când îi aduse
Ţapul plin de bere
O gustă şi iute
Scuipă ca de fiere

Ptiu luate-ar dracu
Ţap afur'sit,
Ai mâncat pelinuri
Iarbă n'ai găsit?

Trimisă de sergent Cotogai Ion.

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Dragiiii Mei Camarazi
Vă urez dă Sfânta zi a lu Sfântu Nicolae tot ce doriţi voi şi totdeodată vă sărut pă toţi iubiţi camarazi care aţi dat încăodată dovada la Kerci că suntem cu toţi [redacted] vrednici urmaşi ai lu Mihai Viteazu şi Ştefan cel Mare şi dacă se opinteşte odată românu se dă peste cap toată ciolovecimea. Şi acu io ştiţi voi ce aştept să fiu lângă voi dă sărbători să aud io ici în ureche bubuitu tunului şi să simt în aer prafu de puşcă Daia făcui cerere să fiu trimes înapoi pă front că prea mă ţinură dăstul paici. Se supăra Mariţica nu se supăra io fraţilor tot lângă alde voi vreau să fac Crăciunu şi să mă plimb cu sania trasă dă cioloveci Aşa că peste vo săptămână pic şi eu între voi şi să te ţii vericule sârbă şi bătută ce încingem pântre cioloveci. Până atunci vă trimet multă sănătate şi vă urez să mai spargeţi în câteva locuri frontu să dârdâie inima în cioloveci dă frică. Cu toată dragostea vă salută
Don Fruntaş Neaţă.

PROVERBE ŞI GHICITORI

Cine tace mai multă treabă face.

Mult umbli, mult înveţi.

După grădinar şi flori.

Pentru corabia mare, multă apă trebuie.

Ce ţie nu-ţi place, altuia nu face.

Am un copac
Cu douăsprezece ramuri:
In fiecare ramură câte patru cuiburi
Şi în fiecare cuib câte şapte ouă.
(Anul)

Dacă n'ar fi,
Lumea ar pieri
Iar dacă multă este
Lumea prăpădeşte.
(Apa)

Glume

Bolnav

Mitică se duce într'o zi la medic:

— Domnule doctor, nu ştiu ce boală am: mănânc ca un taur, beau ca o cămilă, am mereu o foame de lup şi dorm ca un urs! Ce să fac?

— Du-te la un medic veterinar!

Discuţie

Doi muzicanţi discutau odată la un pahar de vin:

— Care este cel mai încăpăţânat instrument? spuse unul.

— Nu ştiu...

— Toba, că trebue s'o baţi ca să cânte!...

Doi deştepţi

Tândală şi Păcală se aflau odată în aceeaşi cameră:

— Inchide fereastra, nu vezi cum plouă afară?... zise primul.

— Şi dac'oi inchide-o, crezi că n'o să mai plouă?!... răspunse netulburat celălalt.

La gară

Un călător se opreşte în faţa unui ghişeu din Gara de Nord:

— Dă-mi, te rog, un bilet de clasa 3-a.

— Bine, dar unde mergeţi dv.?

— Ce te priveşte pe dumneata?!...

Neaţă camuflat

Unde e Neaţă?

Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

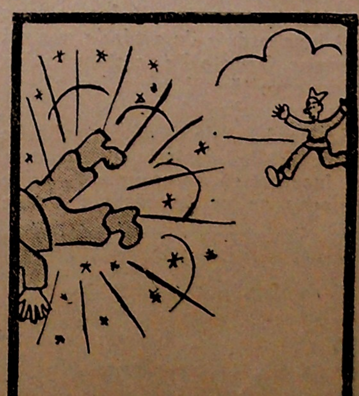
— Aha, un pachet în drum! Să ştii că mi l-o fi trimes Sfântul Niculae, că anul ăsta am u'tat să-mi pun bocancii lângă sobă.

— Dar ce, eu sunt prost? Dacă l-o fi aruncat vreun Niculaie al ciolovecilor, dintr'un avion azi noapte!

— Uite, mă Ivane, un pachet trimes de ciolovecii d'ai voştri pentru copiii şi nevestele noastre! Noi însă, cum suntem oameni cumsecade, nu ne gândim să luăm lucrul altuia. E al tău.

— Ce făcu-şi Ivane? Ai văzut, mă Ivane, ciolovecii tăi ce oameni cinstiţi sunt?

Faptele săptămânii

DIN ȚARĂ

În urma apelului Majestăţii Sale Regina Mamă Elena, adresat tuturor Românilor de a trimite la Palatul Regal din Capitală ochelari pentru invalizii de războiu, se face cunoscut celor din provincie că darurile lor se pot depune şi la primării sau prefecturi.

D-l Mareşal Antonescu a dispus să se aducă mulţumiri publice d-lui Lazăr H. Ogneanovic din Roşiorii-de-Vede, care a donat suma de 800.000 lei pentru cumpărarea protezelor necesare şi îmbunătăţirea hranei rănitilor din Secţia maxilo-facială a Spitalului Z. I. 342 Colentina.

Cu prilejul aniversării bustului lui Octavian Goga, la Târnăveni, d-l prof. Mihai Antonescu, Vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, a trimis preşedintelui despărţământului „Astra", următoarea telegramă:

Mulţumindu-vă pentru invitarea ce mi-aţi făcut, regret că nu pot fi de faţă la desvelirea bustului poetului suferinţelor Ardealului, luptătorului pentru Unitatea Neamului, omului de Stat şi naţionalistului care veghează în pământul Ciucei drepturile asupra pământurilor româneşti.

Felicit din inimă „Astra" şi pe d-voastră pentru româneasca cinstire şi mărturie de recunoştinţă ce-o faceţi lui Octavian Goga.

Primiţi, vă rog, încredinţarea consideraţiunii mele.

Sfânta Episcopie ortodoxă din Oradea-Beiuş, a hotărît să construiască la Beiuş un cămin-şcoală pentru orfanii de războiu. In acest scop a fost autorizată să facă o colectă publică.

Zilele trecute a avut loc solemnitatea dării în circulaţie a nouei şosele modernizate Berceni-Bucureşti, executată de Primăria Capitalei, în colaborare cu Direcţia generală a drumurilor.

Ministerul Economiei Naţionale a făcut cunoscut Direcţiei căilor ferate, că în Consiliul interministerial s'a decis să nu se mai permită intrarea în Transnistria decât cu suma de 2.000 lei de persoană, „indiferent de calitatea pe care o are călătorul".

Au fost înaintaţi la gradul de general de brigadă în rezervă, pe ziua de 30 Noemvrie a. c., următorii colonei în rezervă: Craiu M. D-tru, Ştefănescu Mih., Praporgescu Gh. şi Petrescu C. Gh.

Ministerul Propagandei, prin Biroul spectacolelor pentru răniţi, continuă regulat activitatea la spitalele de răniţi din Capitală. Astfel în cursul lunei Noemvrie au fost vizitate spitalele: Z 1, 306, 327, 367, 334, 342, 345 şi 314.

Marele Stat Major face cunoscut că începând dela 6 Decemvrie 1943, se pot trimite gratuit în Germania cărţi poştale şi scrisori simple până la greutate de 100 grame, de către militarii din România pentru militari sau civili din Germania, numai dacă vor fi depuse la un oficiu poştal militar.

Colegiul Sf. Sava din Bucureşti, a sărbătorit Duminica trecută, odată cu patronul şcoalei, şi împlinirea a 265 de ani dela întemeierea sa. Au luat parte numeroşi foşti elevi şi profesori ai liceului, mărturisind astfel spiritul de camaraderie ce uneşte generaţiile ce s'au perindat pe băncile şcolii.

În Capitală au fost arestaţi 66 comunişti care se găseau în activitate: dintre aceştia mai mult de jumătate sunt evrei, dintre care unii cu situaţii materiale foarte bune.

Ascultaţi la radio între orele 12,50—13,50 „Ora Ostaşului" (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta) şi Ora Ostăşească româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

În urma consfătuirii dintre preşedintele Roosevelt, d-l Churchill şi Mareşalul Ciang-Kai-Sheck, care a avut loc în Egipt, s'a dat un comunicat prin care se spune că America, Anglia şi China vor duce lupta contra Japoniei până când aceasta va depune armele.

Subhas Chandra Bose, şef provizoriu al guvernului „Indiilor Libere" a plecat în spre frontiera Indiei pentru a lua comanda armatei naţionale indiene care se află în marş spre India, spre a isgoni pe englezi.

În cursul lunei Noemvrie, sovietele au pierdut peste 4.000 tancuri şi peste 1.600 tunuri.

Cu prilejul atacului asupra oraşului Berlin din noaptea de 2 Decemvrie a. c., aviaţia anglo-americană a pierdut 99 bombardiere cu 900 oameni.

Generalul Franco, şeful Statului Spaniol, a împlinit 51 ani în ziua de 4 Decemvrie a. c. Cu acest prilej Fuehrerul i-a trimis o telegramă de felicitare.

Ambasadorul german Abez s'a reintors în Franţa, după o lipsă de 1 an. Reîntoarcerea d-lui Abez este bine văzută de ziarele franceze, deoarece d-sa a luptat foarte mult pentru strângerea legăturilor dintre Germania şi Franţa.

Generalul Smuts, primul ministru al Uniunii Sud Africane, membru al cabinetului de războiu englez, a ţinut o cuvântare în parlamentul englez, spunând că la sfârşitul războiului Germania va fi ştearsă de pe faţa Europei, iar Franţa şi Italia nu vor mai avea nicio însemnătate, ci numai Sovietele vor rămâne o mare forţă europeană.

Iată, dar, ce viitor fericit îi pregăteşte anglo-americanii Europei.

Zilele acestea a sosit în Chişinău preotul Artemie Iurceneo, născut în Chişinău în anul 1868.

Dela 1918 până la 1921 a fost obligat să stea la dispoziţia cunoscutei CECA. A fost martor la asasinarea fostei familii imperiale a ţarului Nicolae al II-lea, în Tobolsc.

Scena asasinării imperiale ruse e îngrozitoare. Cuvintele sunt neputincioase să redea adevărul acestei sguduitoare tragedii, plină de bestialitate sovietică pe care preotul a văzut-o, copleşit de muţenia spaimei.

Se află din Londra că corespondentul de războiu din Italia de Sud al ziarului „Daily Express" laudă atitudinea corectă a trupelor germane. Acestea se înţeleg cu inamicul pentru îngroparea morţilor şi permit chiar infirmierilor aliaţi de a ridica pe răniţii americani şi englezi din faţa liniilor.

Ziarul sârb „Novo Vreme" anunţă că bandele bolşevice din Muntenegru, până la curăţirea ţării, au măcelărit nu mai puţin de un sfert din întreaga populaţie.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din răsărit

In peninsula Kerci, pe când trupele sovietice dela capul de pod situat la Nord-Est de oraşul şi portul Kerci, au pornit în ziua de 4 Decemvrie un puternic atac împotriva poziţiilor germane, care n'a avut niciun rezultat, trupele române au atacat poziţiile inamicului din zona capului de pod Eltingen, situat la Sud de Kerci şi au obţinut un însemnat succes. Ele au reuşit să străpungă linia de apărare întărită şi să arunce în mare forţele sovietice.

Continuând atacul lor la Sud de Kerci, trupele române, sprijinite de armele grele germane, au reuşit în cele din urmă să cucerească în mod complet capul de pod inamic.

In sprijinul acestui cap de pod, inamicul a încercat să intervină cu mai multe vase de războiu sovietice mici şi vase încărcate cu trupe şi muniţii, în strâmtoarea Kerci, dar ele au fost bombardate de artileria marinei germane. O parte din aceste vase s'au retras spre ţărmul opus, iar câteva vase s'au scufundat.

La Nord-Est de Kerci, formaţiunile blindate şi de infanterie inamice, care au încercat să se apropie de liniile germane, au fost împrăştiate şi silite să se retragă spre poziţiile lor cu pierderi sângeroase. Astfel sforţările ce le-a făcut inamicul în ultimul timp de a uni cele două capete de pod prin ocuparea oraşului şi portului Kerci, nu numai că au dat greş, dar au pierdut şi capul de pod. In urma atacului încununat de succes al trupelor noastre, bolşevicii n'au mai îndrăznit să atace.

Asupra acestui proaspăt succes românesc, Inaltul Comandament german, spune următoarele:

In Crimeea, formaţiuni din Divizia a 6-a română de cavalerie, de sub comanda generalului de divizie Teodorini, decorat recent cu Crucea de Cavaler al Crucii de Fier, sprijinite de artilerie şi tunuri de asalt germane, precum şi de forţe aeriene germane, române şi croate, au zdrobit capul de pod inamic dela sud de Kerci. In lupte grele, care au durat trei zile, formaţiunile sovietice debarcate au fost nimicite, luându-se aproximativ 2.000 de prizonieri. Forţe navale uşoare germane au participat la acest succes, zădărnicind în condiţii grele de luptă aprovizionarea regulată a trupelor sovietice de debarcare.

Toate încercările bolşevice, de a evacua, în noaptea de 6 spre 7 Decemvrie acest cap de pod atacat, au fost împiedecate, cu care prilej au fost scufundate 70 vase inamice.

In marele cot al Niprului, activitatea de atac a inamicului a scăzut considerabil.

In schimb, sovieticii au efectuat la Sud-Vest de Cremenciug, cu forţe concentrate, atacuri grele şi repetate, pentru a extinde breşa făcută. Lupte violente continuă. In ciuda dârzei rezistenţe inamice, un contraatac german a dus la recâştigarea unei fâşii de teren ce fusese vremelnic pierdută.

In regiunea dela Nord-Est de Jitomir şi la Sud de Corosten, atacul german face progrese bune împotriva dârzei rezistenţe a inamicului. Numeroase localităţi au fost luate cu asalt iar forţe inamice au fost sdrobite.

Dela 4 până la 7 Decemvrie pe frontul de răsărit au fost doborîte 115 avioane sovietice în lupte aeriene şi de către artileria antiaeriană.

Zece avioane germane lipsesc.

Luptele din Italia

In Italia de Sud a început din nou să plouă. O primă urmare a fost oprirea completă a activităţii aviaţiei, pe când luptele terestre au scăzut şi ele mult ca violenţă.

Trupele germane au atacat totuşi cu mare înverşunare capul de pod britanic dela Nord de Moro, aproape de coasta Adriatică, în vreme ce în sectorul armatei a 5-a contra-atacurile germane au dus la recucerirea unor poziţii situate pe înălţimile dela Monte Camino şi Monte Maggiore, care trecuseră de mai multe ori din mână în mână.

Submarinele germane au scufundat din convoaie prin vânătoare liberă, în Atlantic şi în Mediterana, 7 vase de comerţ cu o deplasare de 48.000 de tone.

Războiul din Pacific

O escadră americană s'a angajat într'o bătălie în ziua de 3 Decemvrie la Sud de insula Bougainville, în cursul căreia trei vase port-avion, un cuirasat şi un crucişător greu american s'au scufundat; iar un vas de linie, un crucişetor şi un distrugător american, au fost grav avariate. A doua escadră americană, pe când naviga în apele dela Nord de arhipelagul Marshal din Pacificul central, a fost atacată în seara zilei de 5 Decemvrie de forţele aeriene japoneze, care au scufundat un vas port-avion şi un crucişător de cl. 1; iar un alt vas port-avion şi un crucişător au suferit avarii grave.

C. 68.438. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALA, BUCUREŞTI